

СКЛАЛОСЯ так, що про Миколу Тимчака заговорили ще до виходу книжки. Прислужилася тому не тільки шаслива зірка Владивостока, де Микола був учасником XIII Всесоюзного фестивалю молоді поезії, але й попередні заяви, зокрема на республіканських семінарах і зльотах.

В нинішній літературній ситуації, особливо серед молодих поетів, яких Я. Мельник назвав «метафористами» і «сповідальниками», Микола Тимчак займає особіне місце. Саме тим, що йому притаманне одне і друге, без чого справжньої творчої особистості в наш час і уявити не можна. Коли одне крило так званої «високої культури» удосконалюється в питаннях форми і в час вселенського

*Микола Тимчак, «Співаниця», К., «Радянський письменник», 1987.

чорнобиліо видається мало не безстороннім, а друге, народжене навіть через два десятиліття після війни, продовжує експлуатувати цю болючу тему, то Микола Тимчак шас-

удачі автора, і його давнинчі труднощі.

І ось слово поета перед широким читачем. Мабуть, перше, що киється у вічі — це широкий, розлогий рядок, яким написана біль-

розмірі, емоційно напружені «За напродажні квітки...», «Крок», «Маріє, агов! Марі-і!...» та інші.

Коли вслухаєшся в мелодію всієї збірки — роздумливу, повиту лег-

Не раз чуємо звинувачення в адресу певної частини молоді про відстороненість, відчуженість від народної пісні, від того, що нам передано у спадок, і стає дивно:

попадали сврагло до моря,
У ніздрях потрісканих повзають зимні вужі».
«А хвиля шорстким лязком їм облизувє сіль із чола».
«А мислі — то птиці, яких не вхвонти за

крила,

Аби на пеньку закривавити пір'я».
Та годі... Відішлемо

читача до книжки, де він з насолодою відчує красу і барвистість нашої мови.

Радіємо, що в літературу прийшов справжній митець і — надіємось, що зоря його буде розгорятися.

Насамкінець варто було б зробити декілька зауважень, але знаючи поетову самовимогливість і високу самокритичність, віримо і в його самовдосконалення. То ж побажаємо йому нелегкої і щасливої дороги!

Степан БАБІН,
член Спілки письменників СРСР.

☆ КНИГИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ

ВАГОМІСТЬ СЛОВА

ливо йде між цими двома лініями, об'єднуючи в собі і досконалий мистецький рівень, і той стан душі, коли чує, як сам висловився, «де землі болить».

І ось перед нами перша книжка поета «Співаниця». Наперед скажу: визначальними сторонами її виступають висока художність та емоційна напруга, те, що говорить про справжнє обдарування. Цю книжку ми з нетерпінням чекали, бо разом переживали і творчі

шість віршів і поема про лірника Верховця (вона потребує окремої розмови). В їх ритмомелодійному складі, особливо в «Думі про криниці» та в «Думі про сільський цвинтар», відчуваємо наближення до народних дум. Тут молодий поет чує себе розковано, дихає на повні груди. Знову такі успіхи, як бачимо, приходять на зіткненнях —десь між верлібром і класичним віршем. Через те особливо радують читкі, витримані в ритмі і

ким щемливим серпанком — чуєш, як оживають нелегкі і непрості пульсування нашого життя. В чомусь засторога, в чомусь зойк за втраченим, тривога за людську душу. І ось в тому плінні відвертий гострий виклик, позиція мужності:

Тягнуть до бруствера
модні знамена
Ситі міщани і

словоблуди.
Не заробляю медалей
на груди,
А вимагаю: вогонь
на мене!

звідкіля у цієї молодого людини — молодого поета — такий глибокий рівень відчуття, вміння проглянути в душу? Від пісні народної, від маминої мудрості і простоти? Все — від уміння співчувати, співпереживати, співстраждати.

Цитувати Миколу Тимчака можна багато. Вслухатися у його мову:

«Дичіє сад.
В кошлаті кривуляки
Давно не лазять
сусідешні діти...».
«Воли скам'яніли ,